

Один день з життя вчительки

Зоряна Живка

Вона вчителька. Вона християнка. Щодня вона сіє в дитячих душах зерна знань і зерна добра. Щодня вона молиться про Божу мудрість, бо... Читайте самі!

I. Урок малювання

— Оксано Петрівно! А мене Іванченко за косу смикає!

— Оксано Петрівно, а Сашко в мене пензлик забрав!

— А чого вона дражниться?!

— Діти, заспокойтесь! — О, яка це нелегка справа — бути вчителькою. Оксана Петрівна на хвилинку задумалась: "Що робити з цими бешкетниками?" — Хочете, я розповім вам історію, яку дуже любив мій дідусь?

— Так! — гуртом відповів 3-В.

— Отож, один мудрець запитав своїх учнів: "Коли ви дізнаєтеся, що вже зійшло сонце і настав ранок?" — "Як дивлюся на дерево й можу впізнати, де дуб, де горіх, де клен", — відповів один. "Як бачу стару сосну на вершині гори за селом", — промовив другий. "Як бачу, якого кольору квіти ростуть у траві, — завершив третій. "Ні, любі мої, - відказав мудрець, - сонце сходить і настає ранок, коли дивлячись на людину, ви бачите в ній брата чи сестру, інакше яка б пора дня не була надворі, в душі вашій темно й панує ніч". Усі зрозуміли, про що ця оповідка?

— Олесю, ось твоя ручка.

— Вибач, я не буду більше дражнитися...

Молоденька вродлива вчителька дивилася на свій 3-В і подумки молилася за кожного.

II. Перерва

— Оксано Петрівно, допоможіть, будь ласка, в нас тут дискусія, — це говорив Михайлик, "ходяча енциклопедія" класу. — Ми вирішуємо, який колір найважливіший.

— Голубий, бо небо голубе, — сказав Сашко.

— Зелений, бо зелені листя й трава, — сказав Максим.

— Червоний, бо червона кров, — промовила Олеся.

— Жовтий, бо я його люблю, — додала Наталя.

— Чорний, бо він найтемніший, — сказав наостанку Петрусь.

— Ні, любі мої, найголовніший колір білий, бо білого кольору світло, завдяки якому ми бачимо всі інші кольори. Але знайте, що без синього, жовтого, зеленого, червоного нема й білого. Тож усі головні, всі важливі.

— Це з фізики? — питає Михайлик.

— З фізики, про це розповідає така наука як оптика.

— Але ж якщо змішати всі фарби, буде не білий, а чорний! — здивувався Петрусь.

— Я пробував...

— Фарби - це одне, а світло — інше, - зауважує Михайлик.

III. На математиці

— У мене став годинник. Котра зараз? — спитала Оксана Петрівна.

— За п'ять дванадцята.

— Дванадцята!

— П'ять на першу! — пролунало три відповіді.

— Ой, лишенько мені з вами! Всі годинники показують різний час. Як розібратися, який правильно?

Учителька ввімкнула радіоприймач, що висів на стіні.

— У Києві 12-та година, — почувся голос диктора.

— Ось тепер ми знаємо правильний час, — сказала Оксана Петрівна, вимикаючи приймач, — знаємо, скільки хвилин уроку минуло, скільки лишилося до перерви. Як добре, що існують еталони — зразки, за якими можна звірятися. Завдяки ним ми знаємо, що в метрі й справді метр, 100 сантиметрів, в кілограмі кілограм... Уявіть, що було б, якби у кожного були власні години, метри, кілограми!

— Плутанина.

— Безлад.

— Нісенітниця.

— Хаос.

— Оксано Петрівно, а який еталон людини? Де такий зразок?

Вчителька обвела очима свій клас — 26 пар очей чекали на відповідь. Вона дістала з сумки Біблію:

— Слово Боже є мірилом людського життя, воно показує, що добре, а що погано, і дає приклад для наслідування — Ісуса Христа, Господнього Сина, Який став Людиною...

IV. Після уроків.

— Оксано Петрівно!

— Що, знов дискусія?

— Так, пам'ятаєте, ви нам казали, що Бог справедливий і всемогутній, — почав був Михайлик.

— То чому Він не наведе порядок? — не стримався Петрусь.

— На світі стільки війн, злочинів, хвороб! — пояснила Олеся.

— І глобальне потепління наближається, я сама вчора читала, — доповнила Наталя.

Учні запитливо дивилися на свою улюблену вчительку. Вона присіла за парту біля них.

— Уявіть, якби все за вас робив хтось інший: мама — ваші хатні обов'язки, тато — шкільні домашні завдання, вчителі писали контрольні?..

— Кла-ас! — замріяно прошепотів Сашко.

— Ні, не клас! Нам би нецікаво було, — заперечив Мишко.

— Правильно, ви б знулилися, — погодилася Оксана Петрівна. — Бог довіряє кожній людині допомагати Йому робити світ гарнішим.

— Це як мама дозволяє готувати разом з нею? — запитала Наталя.

— Так. Колись я чула таку притчу. Юнак ішов містом і побачив крамницю з вивіскою: "Продається УСЕ". Йому стало цікаво, й він зайшов в середину. За прилавком стояв янгол. "Що бажаєте?" — запитав він. "Невже правда, що ви продаєте геть усе? О, я хочу миру на землі, добробуту для усіх людей, щоб не було злих слів, вчинків..." Юнак говорив би й далі, та янгол перервав його: "Добре, добре, та зважте — ми продаємо не плоди, а насіння". — "Що це означає?" — "А ось як: хочете миру на всій землі — не сваріться з сусідом, мрієте про чисте довкілля — не кидайте де прийдеться папірці від цукерок, не хочете чути злих слів — не кажіть їх!.."